

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

6 март 2003 година*

„Свободно движение на работници – Регламент (ЕИО) № 1612/68 – Социално предимство – Право на съпруга/та на работник мигрант да му бъде разрешено да остане безсрочно на територията на държава-членка”

По дело C-466/00

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда, на основание член 234 ЕО, от Immigration Adjudicator (Обединено кралство) в производството, висящото пред този съд между

Arben Kaba

и

Secretary of State for the Home Department

относно тълкуването на общите принципи на правото, които регулират производството пред Съда на Европейските общности, и на член 7, параграф 2 от Регламент (ЕИО) № 1612/68 на Съвета от 15 октомври 1968 г. относно свободното движение на работници в Общността (ОВ L 257, стр. 2),

СЪДЪТ,

в състав: г-н G.C. Rodríguez Iglesias, председател, г-н J.-P. Puissochet, г-н M. Wathelet, г-н R. Schintgen и г-н C.W.A. Timmermans, председатели на състав, г-н D.A.O. Edward и г-н P. Jann (докладчик), г-жа F. Macken и г-жа N. Colneric, г-н S. von Bahr и г-н J.N. Cunha Rodrigues, съдии,

генерален адвокат: г-н D. Ruiz-Jarabo Colomer,
секретар: г-жа L. Hewlett, главен администратор,

като взе предвид писмените становища, представени:

- за г-н Kaba, от г-н R. Allen, QC, и г-н T. Eicke, barrister, упълномощен от г-н N. Rollason, solicitor,

- за правителството на Обединеното кралство, от г-жа G. Amodeo, в качеството на представител, подпомагана от г-н R. Plender, QC,

- за Комисията на Европейските общности, от г-жа N. Yerrell и г-н C. Ladenburger, в качеството на представители,

като взе предвид доклада от съдебното заседание,

* Език на производството: английски.

след като изслуша устните становища на г-н Каба, за който се явяват г-н R. Allen и г-н T. Eicke; на правителството на Обединеното кралство, за което се явяват г-жа G. Amodeo и г-н R. Plender; на нидерландското правителство, за което се явява г-жа H.G. Sevenster, в качеството на представител; и на Комисията, за която се явява г-н M. Shotter, в качеството на представител, в съдебното заседание от 16 април 2002 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат в съдебното заседание от 11 юли 2002 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С Определение от 19 декември 2000 г., постъпило в Съда на 27 декември 2000 г., Immigration Adjudicator (имиграционен съдия) отправя на основание член 234 ЕО два преюдициални въпроса относно тълкуването на общите принципи на правото, които регулират производството пред Съда на Европейските общности, и на член 7, параграф 2 от Регламент (ЕИО) № 1612/68 на Съвета от 15 октомври 1968 г. относно свободното движение на работници в Общността (ОВ L 257, стр. 2).

2. Тези въпроси са повдигнати в хода на производството, заведено от г-н Каба срещу Secretary of State for the Home Department (Министър на вътрешните работи) относно отказа на последния да му предостави безсрочно разрешение за пребиваване в Обединеното кралство.

Правна уредба

Законодателство на Общността

3. Член 7, параграфи 1 и 2 от Регламент № 1612/68 гласи:

„1. Работник, който е гражданин на държава-членка не може поради своето гражданство да бъде третиран на територията на друга държава-членка различно от работниците – нейни граждани по отношение на условията за наемане на работа, и в частност, по отношение на трудовото възнаграждение, уволнението и ако остане безработен – на възстановяването или новото наемане на работа;

2. Той има право на същите социални и данъчни предимства, както работниците - местни граждани.”

4. Член 10, параграф 1 от Регламент № 1612/68 е формулиран така:

„Независимо от тяхното гражданство, имат право да се настаняват заедно с работник – гражданин на държава-членка, нает на работа на територията на друга държава-членка следните лица:

а) съпруг и техни низходящи, на възраст под 21 години или издържани от тях;

б) издържани роднини по възходяща линия на работника или другия съпруг.”

5. Член 4, параграф 4 от Директива № 68/360/ЕИО на Съвета от 15 октомври 1968 г. относно премахването на ограниченията за движение и пребиваване в рамките на Общността за работниците на държавите-членки и на техните семейства (ОВ L 257, стр. 2), гласи:

„На член на семейството, който не е гражданин на дадена държава-членка, се издава документ за пребиваване, който има същата валидност, като този, издаден на работника, от когото зависи.”

Национално законодателство

6. Съответните разпоредби на националното право се съдържат в Immigration Act 1971 (Закон за имиграцията от 1971 г.), Immigration (European Economic Area) Order 1994 (Определение за имиграцията (Европейско икономическо пространство) от 1994 г., по-нататък „ЕЕА Order”) и United Kingdom Immigration Rules 1994 (House of Commons Paper 395) (Имиграционен правилник, приет от Парламента на Обединеното кралство през 1994 г., по-нататък „Immigration Rules”), във версиите им, които са в сила по време на фактите по главното производство. Тези разпоредби регулират допускането и пребиваването в Обединеното кралство.

7. ЕЕА Order е отменено с Immigration (European Economic Area) Regulations 2000 (Имиграционен правилник (Европейско икономическо пространство) от 2000 г.), разпоредбите на който обаче не са приложими в делото по главното производство.

8. Член 255 от Immigration Rules гласи:

„Гражданин на ЕИП (Европейското икономическо пространство) (който не е учаш) и член на семейството на такова лице, на който е издадено разрешение за пребиваване или документ за пребиваване с валидност за срок от пет години и който е останал на територията на Обединеното кралство в съответствие с разпоредбите на ЕЕА Order от 1994 г. в продължение на четири години, може да поиска в разрешението за пребиваване или документа за пребиваване (според случая) да бъде вписано разрешение за безсрочно пребиваване в Обединеното кралство.

9. Точка 287 от Immigration Rules е формулирана така:

„Изискванията за безсрочно разрешение за пребиваване на съпруг/а на лице, което присъства и се е установило в Обединеното кралство, са:

- i) кандидатът да е допуснат до Обединеното кралство или да е получил удължен престой за срок от 12 месеца и да е завършил срок от 12 месеца като съпруг/а на лице, което присъства и се е установило в Обединеното кралство; и
- ii) кандидатът все още да е съпруг/а на лицето, което е допуснато или на което е получило удължаване на престоя и бракът да продължава да съществува; и
- iii) всяка една от страните да възнамерява да живее постоянно с другата в качеството на съпруг/а.

10. Съгласно член 33, параграф 2а от Immigration Act 1971 „счита се за едно лице, че се е установило в Обединеното кралство, когато то постоянно пребивава там, без да е подложено по силата на имиграционното законодателство на никакво ограничение на срока, през който то може да пребивава на негова територия”.

11. Съгласно националната съдебна практика, приложима в случая, че работник мигрант, който е гражданин на държава-членка на Европейския съюз и който пребивава в Обединеното кралство, не представлява единствено по силата на тези факти установено лице по смисъла на тази разпоредба.

12. Съгласно член 2, параграф 1 от ЕЕА Order, гражданин на ЕИП означава гражданин на държава, която е договаряща страна по Споразумението за Европейско икономическо пространство от 2 май 1992 г. (ОВ 1994 г., L 1, стр. 3), различна от Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия.

13. Член 4, параграф 1 от ЕЕА Order предвижда, че „лице, което отговаря на условията” има право да пребивава в Обединеното кралство, докато то отговаря на условията, и че правото се разпростира и по отношение на членовете на неговото семейство, включително съпруга/та по силата на член 4, параграф 2 от ЕЕА Order. Член 6 от него определя „лице, което отговаря на условията”, като гражданин на държава-членка от ЕИП, който извършва в Обединеното кралство дейности в качеството на работник.

14. Член 7, параграф 1 от Immigration Act 1988 гласи:

„Според основния закон (Immigration Act 1971) не се изисква от лице разрешение да влезе на територията на Обединеното кралство или да остане там във всеки случай, когато то има право на това по силата на подлежащо на изпълнение право на Общността или на която и да е разпоредба, приета по член 2, параграф 2 от European Communities Act 1972 (закон относно Европейските общности от 1972 г.).”

15. Съгласно член 3, параграф 4 от Immigration Act 1971, разрешението на лице да влезе или да остане по принцип изтича при напускането му на „common travel area” (т.е. Обединеното кралство, Ирландия, англо-нормандските острови и остров Ман).

16. Точка 18 от Immigration Rules обаче предвижда следното:

„Лице, което желае разрешение да влезе в Обединеното кралство като завръщащо се пребиваващо лице, може да бъде допуснато с цел установяване, при условие че имиграционният служител се увери, че съответното лице:

i) е имало безсрочно разрешение за влизане или пребиваване на територията на Обединеното кралство при последното напускане на територията; и

ii) не е отсъствало от Обединеното кралство за повече от две години; и

iii) не е получавало помощи от публичните фондове за издръжка в Обединеното кралство; и

iv) понастоящем иска допускане с цел установяване”.

Фактите и спорът по главното производство

17. Г-н Каба, югославски гражданин, пристига в Обединеното кралство на 5 август 1991 г. Макар че неговото искане за разрешение да влезе на територията на тази държава-членка за един месец като посетител е отхвърлено, той не е напуснал Обединеното кралство. През м. февруари 1992 г. от негово име е подадена молба за убежище.

18. На 4 май 1994 г. г-н Каба се жени за г-жа Michonneau, френска гражданка, която той среща през 1993 г., когато тя работи в Обединеното кралство. Двойката живее заедно след тяхната сватба. След като временно се връща във Франция, г-жа Michonneau отново се завръща в Обединеното кралство през м. януари 1994 г. с цел търсене на работа, която тя намира през м. април 1994 г. През м. ноември 1994 г. тя получава разрешение за пребиваване за срок от пет години, валидно до 2 ноември 1999 г. На г-н Каба е разрешено да остане на територията на Обединеното кралство за същия срок в качеството му на съпруг на гражданка на Общността, която упражнява правата си по Договора за ЕО в Обединеното кралство.

19. На 23 януари 1996 г. г-н Каба подава молба за безсрочно разрешение за пребиваване на територията на Обединеното кралство.

20. Неговата молба е отхвърлена с решение от 9 септември 1996 г. на Secretary of State for the Home Department, който посочва в писмо от 3 октомври 1996 г., че г-н Каба не отговаря на изискванията на точка 255 от Immigration Rules, тъй като неговата съпруга е пребивавала в Обединеното кралство, в съответствие с разпоредбите на EEA Order, в продължение на 1 година и 10 месеца.

21. На 15 септември 1996 г. г-н Каба обжалва това решение пред Immigration Adjudicator (имиграционен съдия), като се аргументира, че разпоредбите на Immigration Rules, приложими към лицата, които „присъстват и са установени” в Обединеното кралство, са по-благоприятни отколкото разпоредбите, приложими към неговата съпруга и него.

22. При тези обстоятелства, с Определение от 25 септември 1998 г. (по-нататък „първо препращащо определение”), Immigration Adjudicator решава да спре производството за първи път и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1. Дали правото на подаване на молба за безсрочно пребиваване в Обединеното кралство и правото тази молба да бъде разгледана представлява „социално предимство” по смисъла на член 7, параграф 2 от Регламент (ЕИО) № 1612/68?

2. Дали изискването, наложено на съпрузите/съпругите на гражданите на ЕС да са пребивавали в Обединеното кралство в продължение на четири години преди да може да бъде подадена молба за безсрочно разрешение за пребиваване и тази молба да бъде разгледана (вж. точка 255 от United Kingdom Immigration Rules, House of Commons Paper 395), съпоставено с изискването за 12-месечно пребиваване преди да може да бъде подадена такава молба, както това се прилага към съпруги/съпрузи на граждани на Обединеното кралство и съпруги/съпрузи на лицата, които присъстват и са установени в Обединеното кралство (точка 287 от United Kingdom Immigration Rules, House of

Commons Paper 395), представлява незаконна дискриминация в нарушение на член 7, параграф 2 от Регламент (ЕИО) № 1612/68?”

23. Заседанието пред Съда се състои на 15 юни 1999 г. и генералният адвокат представя своето заключение на 30 септември 1999 г. (по-нататък „първото заключение“). Английската версия на това заключение е изпратена на г-н Каба на 27 януари 2000 г.

24. С факс от 3 февруари 2000 г. г-н Каба известява Съда за своите съмнения относно точността на някои фактически обстоятелства, на които изглежда се основава първото заключение. Като се аргументира, че тези неточности се равняват на изключителни основания, които обосновават повторното отваряне на устната процедура, г-н Каба посочва, че скоро ще бъдат представени допълнителни становища.

25. С факс от 16 март 2000 г. г-н Каба представя допълнителни писмени становища, в които е направено следното заключение:

„Изложените по-горе съображения са видни от документите, които вече са подадени до Съда. Независимо от това, ако Съдът прецени за необходимо да отвори наново устната процедура, за да се увери, че той напълно разбира решителните факти и за да коригира погрешните заключения, до които е достигнал генералният адвокат, представителите на г-н Каба биха оказали на Съда пълно съдействие.

26. С писмо от 31 март 2000 г. секретарят на Съда удостоверява получаването на тези допълнителни становища и обръща вниманието на г-н Каба на това, че Процедурният правилник на Съда не предвижда подаване на становища след закриване на устната процедура. При тези обстоятелства становищата са върнати и не са приети като част от преписката на Съда.

27. В Решението си от 11 април 2000 г. по дело Каба (С-356/98, Recueil, стр. I-2623), поправено с Определение от 4 май 2001 г. (непубликувано в Recueil), Съдът постановява следното:

„Законодателство на държава-членка, което изисква от съпруг/а на работник мигрант, който/която е гражданин на друга държава-членка, да е пребивавал/а на територията на същата държава-членка в продължение на четири години преди да получи право на подаване на молба за получаване на безсрочно разрешение за пребиваване и неговата/нейната молба да бъде разгледана, но което изисква пребиваване в продължение само на 12 месеца за съпругите/съпрузите на лица, които присъстват и са установени на тази територия и които не са подложени на никакви ограничения по времето, което те пребивават там, не представлява дискриминация в нарушение на член 7, параграф 2 от Регламент ... № 1612/68 ...”.

28. След постановяването на това решение г-н Каба заявява пред Immigration Adjudicator, че първото становище е основано на неправилно разбиране на фактите, изложени в първото препращащо определение, както и на съответната национална регламентация.

29. В действителност, г-н Каба счита, на първо място, че Съдът погрешно е преценил безсрочното право на пребиваване в Обединеното кралство като значително по-сигурно или стабилно, отколкото статута, който имат гражданите на ЕО в същата държава-

членка. Тази преценка може, според Immigration Adjudicator, да е повлияна от заключението на генералния адвокат, който е разтълкувал становището на правителството на Обединеното кралство като осигуряващо основание за разликата в третирането между лице, като г-н Каба, и съпруг/а на лице, което „присъства и е установено” в Обединеното кралство. Тези становища обаче са основани на практика на съпоставимостта на положенията. Въпросът за основателността не е повдигнат в хода на производството пред Съда.

30. На второ място, г-н Каба поддържа, че генералният адвокат е дал нова оценка на фактите, които лежат в основата на главното производство. Immigration Adjudicator е приложила този аргумент, доколкото според нея, единственият проблематичен въпрос в първото препращащо определение е разликата в сроковете на пребиваване, изисквани от двете въпросни категории лица.

31. Immigration Adjudicator посочва, че докато безсрочното разрешение за пребиваване в Обединеното кралство не би могло да бъде подложено на изрично условие по отношение на продължителността на неговата валидност, същото се прилага и по отношение на правото на пребиваване на работник, който е гражданин на държава-членка. След това тя изразява становището, че след като лице с безсрочно разрешение за пребиваване напусне Обединеното кралство, неговото разрешение става невалидно според член 3, параграф 4 от Immigration Act 1971 и то отново трябва да получи ново разрешение за влизане, при условие че отговаря на условията, предвидени в точка 18 от Immigration Rules. Immigration Adjudicator също така е отбелязала, че както лицата с безсрочно разрешение за пребиваване, така и работниците, които са граждани на ЕО, могат да бъдат депортирани от тази държава-членка от съображения за обществен ред, обществена сигурност или обществено здраве.

32. Г-н Каба се позовава на установената практика на Дирекцията по гражданството на Home Office (Министерството на вътрешните работи) да третира гражданите на държавите-членки като установени в Обединеното кралство, което е допълнителен фактор, който подкрепя тезата, че съпругите/съпрузите на граждани на Общността са в съпоставимо положение с това на съпругите/съпрузите на граждани на Обединеното кралство и лицата, установени в Обединеното кралство. Що се отнася до последната точка, Immigration Adjudicator не прави други заключения, тъй като въпросът не е изцяло аргументиран пред нея.

33. На трето място, Immigration Adjudicator установява, че генералният адвокат е посочил в точка 3, че ЕЕА Order не се отнася за гражданите на Обединеното кралство и техните семейства. Това твърдение, според нея, е неточно, доколкото ЕЕА Order се прилага, по силата на Решение от 7 юли 1992 г. по дело Singh (C-370/90, Recueil, стр. I-4265), към всички граждани на Обединеното кралство и техните семейства, които се завръщат след упражняване в друга държава-членка на правата си по Договора.

34. При тези обстоятелства, Immigration Adjudicator не е сигурна, дали производството пред Съда е проведено в съответствие с член 6, параграф 1 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (по-нататък „ЕКПЧ”). В тази връзка тя посочва, че производството пред Съда е неразделна част от производството пред нея, и че следователно тя носи отговорност за всяко евентуално нарушение на член 6. В този смисъл тя се позовава на Определението от 4 февруари 2000 г. по дело Emesa Sugar (C-17/98, , Recueil, стр. I-665).

35. Immigration Adjudicator също така изразява някои съмнения относно отговора на преюдициалните въпроси в Решение по дело Kaba, посочено по-горе.

36. При тези обстоятелства Immigration Adjudicator решава да спре производството за втори път и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1. а) С какви механизми разполагат препращащата юрисдикция или страните по производството (пред препращащата юрисдикция и пред Съда), за да гарантират, че цялото производство е в съответствие със задълженията по член 6 от ЕКПЧ, а следователно, за да гарантират, че няма основание за отговорност за нарушение на член 6 от ЕКПЧ по националното законодателство в областта на човешките права или пред Съда по правата на човека?

б) Дали процедурата по настоящото дело е в съответствие с член 6 от ЕКПЧ и, ако не е, дали това засяга действителността на първото решение?

2. Immigration Adjudicator установява, че ищецът, от една страна, и съпруг/а на лице, което присъства и е установено в Обединеното кралство, от друга страна, са (или биха били) третирано различно, тъй като:

а) от ищеца при влизане в Обединеното кралство в качеството на съпруг/а на гражданин на ЕС, който упражнява правата на свободно движение, се изисква да е пребивавал в Обединеното кралство в продължение на четири години преди той/тя да може да подаде молба за безсрочно пребиваване, докато

б) съпругът/съпругата на лице, което присъства и е установено в Обединеното кралство (независимо дали е британски гражданин или е лице, на което е дадено безсрочно разрешение за пребиваване), би изпълнил/а условието за получаване на безсрочно разрешение за пребиваване след една година.

Не са представени доказателства (или аргументи) относно основанията за различно третиране между ищеца и такъв съпруг/такава съпруга на лице, което присъства и е установено, не пред препращащата юрисдикция нито по време на съдебното заседание, довело до препращащото определение от 25 септември 1998 г., в писмените или устните становища, представени от ответника пред Съда на Европейските общности, нито в хода на производството, довело до настоящото препращащо определение, въпреки искането на Adjudicator за пълно аргументиране, Immigration Adjudicator пита:

i) Независимо от първия въпрос, изложен по-горе, дали Решението на Съда от 11 април 2000 г. по настоящото дело (C-356/98) трябва да бъде тълкувано в смисъл, че при такива обстоятелства е налице дискриминация в нарушение на член 39 ЕО и/или член 7, параграф 2 от Регламент № 1612/68?

ii) След новата оценка на фактите, дали е налице дискриминация в нарушение на член 39 ЕО и/или член 7, параграф 2 от Регламент № 1612/68?

Относно преюдициалните въпроси

37. За да се отговори по възможно най-полезния начин на Immigration Adjudicator, е целесъобразно да се започне с разглеждането на втория поставен въпрос.

По втория въпрос

38. С втория си въпрос препращащата юрисдикция пита по същество дали отговорът на преюдициалните въпроси, който Съдът дава в Решение по дело Kaba, посочено по-горе, би бил различен, ако Съдът е отчел фактите, от една страна, че положението по националното законодателство на съпруг/а на работник мигрант, който е гражданин на държава-членка, различна от Обединеното кралство, и положението на съпруг/а на лице, което присъства и е установено в Обединеното кралство, са във всички отношения съпоставими, с изключение на предварителния срок на пребиваване, който се изисква за получаване на безсрочно разрешение за пребиваване в Обединеното кралство и, от друга страна, че компетентните органи на Обединеното кралство не са представили аргументи в подкрепа на такава разлика в третирането.

39. В началото следва да бъде отбелязано, че силата на преюдициалното решение не забранява на националния съдия, до който то е адресирано, да прецени, че е необходимо наново да сезира Съда преди да постанови решение по главното производство. Такава процедура може да бъде основателна, когато националният съд среща затрудненията при разбирането или прилагането на решението, когато той поставя нов правен въпрос на Съда, а също така, когато той представя нови съображения, които биха могли да доведат Съда до даването на различен отговор на поставения по-рано въпрос (Определение от 5 март 1986 г. по дело Wünsche, 69/85, Recueil, стр. 947, точка 15).

40. Още повече, от установената съдебна практика следва, че тъй като правомощието за формулиране на въпросите е възложено единствено на националния съдия, страните не могат да променят формулировката на тези въпроси (Решение от 15 юни 1972 г. по дело Grassi, 5/72, Recueil, стр. 443, точка 4 и Решение от 21 март 1996 г. по дело Bruyère и др., C-297/94, Recueil, стр. I-1551, точка 19).

41. Следователно Съдът трябва по принцип да ограничи своето разглеждане до въпросите, които препращащата юрисдикция е решила да отнесе за разглеждане до него. Следователно Съдът трябва, що се отнася до прилагането на съответните национални норми, да действа на основата на ситуацията, която тази юрисдикция счита за установена и не може да бъде обвързан от предположенията, повдигнати от една от страните по главното производство, които националната юрисдикция само е възпроизвела, но по които не е изразил становище.

42. Що се отнася до въпроса, дали съпруг/а на работник мигрант, който е гражданин на държава-членка, различна от Обединеното кралство, е в положение, което е във всички отношения съпоставимо с положението на съпруг/а на лице, което присъства и е установено в Обединеното кралство с цел получаване на безсрочно разрешение за пребиваване на неговата територия, препращащата юрисдикция посочва, че според неговата собствена оценка, двете положения се различават единствено по срока на пребиваване, изискван от тези две категории лица.

43. Независимо от това трябва да бъде посочено, че въпросът дали член 7, параграф 2 от Регламент № 1612/68 забранява прилагането на национални норми на основание на

това, че те са дискриминационни, е въпрос, свързан с тълкуването на правото на Общността.

44. Следователно въпросът, дали две категории лица са в съпоставимо положение и поради това трябва да се ползват със социално предимство при еднакви условия, също така е свързан с тълкуването на правото на Общността.

45. Следователно заключението на национална юрисдикция, че две категории лица са в съпоставимо положение от гледна точка на националното право, не възпрепятства Съда да направи заключение, при необходимост, че тези две категории се различават от гледна точка на правото на Общността.

46. По отношение на настоящия случай, Съдът постановява, в точка 30 от Решение по дело Каба, посочено по-горе, че при съществуващото състояние на правото на Общността, правото на граждани на държави-членки да пребивават в друга държава-членка не е безусловно. В това отношение Съдът се позовава, от една страна, на разпоредбите относно свободното движение на хора, които се съдържат в дял III на част III на Договора и във вторичното законодателство, прието за прилагането им, и, от друга страна, на разпоредбите на част II на Договора, по-специално на член 8а от Договора за ЕО (понастоящем, след изменението, член 18 ЕО), който макар и да предоставя на гражданите на Съюза правото на свободно придвижване и пребиваване на територията на държавите-членки, изрично се позовава на ограниченията и условията, предвидени в Договора и в разпоредбите, приети за прилагането му.

47. Също така следва да бъде добавено, по-специално по отношение на положението на работник мигрант, който е гражданин на държава-членка, че правото на пребиваване на такова лице не е безусловно, доколкото то е подложено на условието това лице да продължи да бъде работник или, където това е приложимо, лице, търсещо работа (вж., в този смисъл, Решение от 26 февруари 1991 г. по дело Antonissen, C-292/89, Recueil, стр. I-745), освен ако то не получава това право по други разпоредби на правото на Общността.

48. За разлика от това, от информацията, предоставена на Съда относно национална регламентация, разглеждана по главното производство, че лице, което „присъства и е установено” в Обединеното кралство не подлежи на никакви ограничения по отношение на срока, през който то може да пребивава на територията на държавата-членка и не е длъжно да отговаря на условие, съпоставимо с тези, предвидени от правото на Общността, посочени в точка 46 по-горе.

49. Следователно правото на пребиваване, които последните разпоредби предоставят на гражданите на други държави-членки, не е съпоставимо във всички отношения с правото, с което се ползва лице, което присъства и е установено в Обединеното кралство съгласно законодателството на същата държава-членка.

50. Тъй като правото на пребиваване на тези две категории лица не са съпоставими във всички отношения, същото се отнася и до положението на техните съпруги/съпрузи, особено що се отнася до въпроса за продължителността на срока за пребиваване, при завършването на който те могат да получат безсрочно разрешение за пребиваване в Обединеното кралство.

51. Препращащата юрисдикция обаче сочи редица фактори с цел да докаже, че въпросните положения са съпоставими.

52. На първо място, тя отбелязва, че нито безсрочното разрешение за пребиваване на територията на Обединеното кралство, нито правото на пребиваване на работник-мигрант подлежат на изрично условие относно продължителността на неговата действителност. На второ място, безсрочното разрешение за пребиваване става невалидно, когато бенефициентът напусне Обединеното кралство. На трето място, подобно на работниците мигранти от други държави-членки, лицата с безсрочно разрешение за пребиваване в Обединеното кралство могат да бъдат депортирани от съображения за обществен ред, обществена сигурност или обществено здраве. На четвърто място, ЕЕА Order се прилага не само по отношение на граждани на държавите-членки, различни от Обединеното кралство, но също така към граждани на Обединеното кралство и членовете на техните семейства, които се завръщат в Обединеното кралство след упражняване в друга държава-членка на правата си по Договора.

53. Нито едно от тези обстоятелства не обезсилва обосноваването на тълкуването в смисъл, че положенията не са съпоставими във всички отношения, доколкото за да може работник мигрант, който е гражданин на държава-членка, да запази своето право на пребиваване, той трябва да отговаря на някои условия, които не са наложени на лицето, което присъства и е установено в Обединеното кралство.

54. В това отношение, фактът, че тези условия не представляват изрично ограничение на продължителността на пребиваването *ratione temporis*, или фактът, че безсрочното разрешение за пребиваване може също така, при определени обстоятелства, да бъде прекратено, са ирелевантни. Фактът, че ЕЕА Order може да се прилага и към граждани на Обединеното кралство, също така е ирелевантен в това отношение.

55. Освен това, от изложеното по-горе следва, че мотивите на Съда по делото Kaba се основават на липсата на съпоставимост на разглежданите положения, а не на основанията за различно третиране на съпруг/а на работник мигрант, който е гражданин на държава-членка, различна от Обединеното кралство, съпруг/а на лице, което „присъства и е установено” в Обединеното кралство, тъй като положенията, регулирани съответно от членове 255 и 287 от Immigration Rules са несъпоставими.

56. Следователно отговорът на втория въпрос, трябва да бъде, че отговорът, който Съдът дава на преюдициалните въпроси в своето Решение по дело Kaba, посочено по-горе, не би бил различен, ако Съдът беше взел предвид факта, че положението по националното законодателство на съпруг/а на работник мигрант, който е гражданин на държава-членка, различна от Обединеното кралство, и положението на съпруг/а на лице, което „присъства и е установено” в Обединеното кралство, според препращащата юрисдикция, са съпоставими във всички отношения, с изключение на срока на предварително пребиваване, който се изисква за получаване на безсрочно разрешение за пребиваване в Обединеното кралство. С оглед на факта, че положенията не са съпоставими по правото на Общността, въпросът дали такава разлика в третирането може да бъде основателна, е ирелевантен в това отношение.

По първия въпрос

57. При разглеждането на втория въпрос Съдът отговаря на съмненията, които са накарали препращащата юрисдикция да постави нови преюдициални въпроси.

58. С оглед на това, не е необходимо да се отговаря на първия въпрос.

По съдебните разноски

59. Разноските, направени от правителството на Обединеното кралство и нидерландското правителство, както и от Комисията, направени за представяне на становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, които са поставени от Immigration Adjudicator с Определение от 19 декември 2000 г., реши:

Отговорът, който Съдът дава на преюдициалните въпроси в своето Решение от 11 април 2000 г. по дело Каба (С-356/98), не би бил различен, ако Съдът беше взел предвид факта, че положението по националното законодателство на съпруг/а на работник мигрант, който е гражданин на държава-членка, различна от Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия, и положението на съпруг/а на лице, което „присъства и е установено” в Обединеното кралство, според препращащата юрисдикция, са съпоставими във всички отношения, с изключение на срока на предварително пребиваване, който се изисква за получаване на безсрочно разрешение за пребиваване в Обединеното кралство. С оглед на факта, че положенията не са съпоставими по правото на Общността, въпросът, дали такава разлика в третирането може да бъде основателна, е ирелевантен в това отношение.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 6 март 2003 година.

Подписи